

Grote verschillen in expositie Apollohuis

(Door René van Peer)

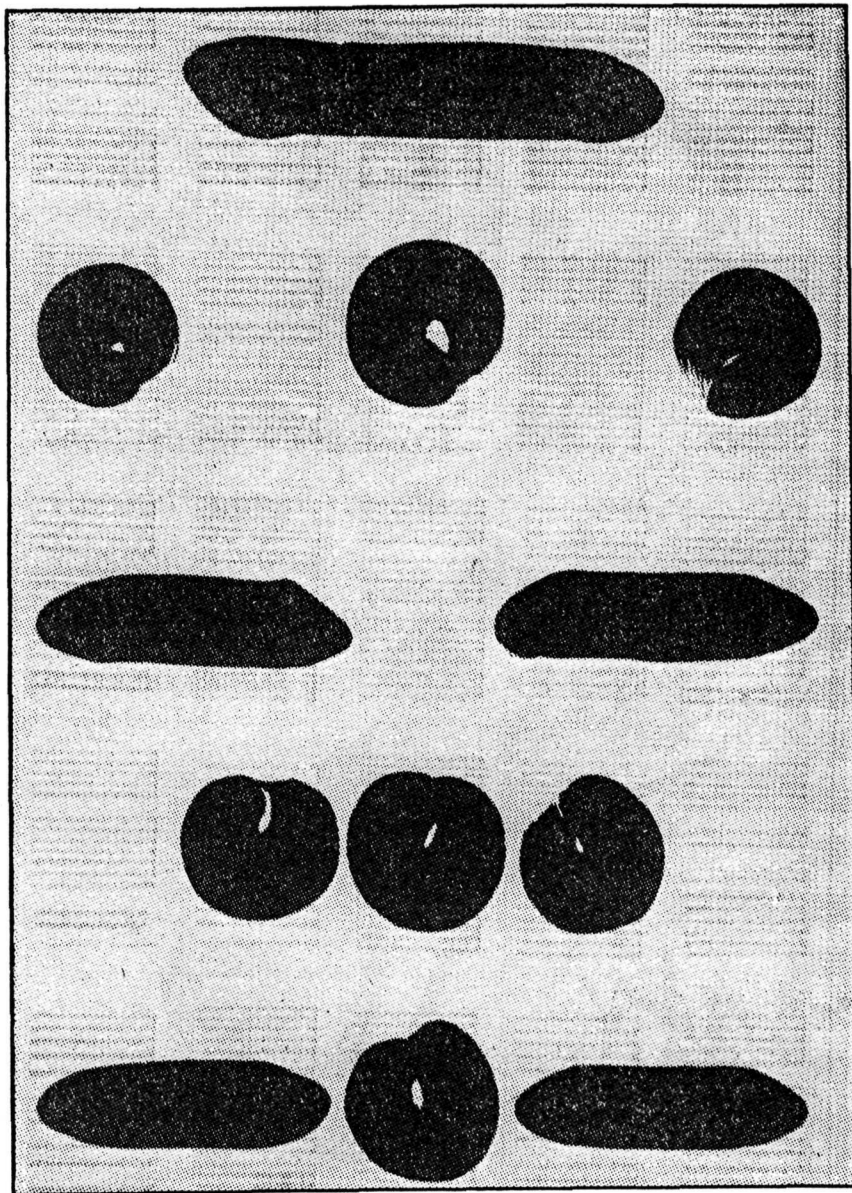
Het Apollohuis presenteert de komende weken een expositie van vijf kunstenaars, Michael Wenyon en Susan Gamble, Michel Aubry, Ahn Sung-Keun en Christophe Charles.

De verschillen tussen de grote werken zijn groot. Het Britse duo Wenyon en Gamble heeft een holografische installatie staan met als titel 'The Heavens Zone 1, 2 and 3'. Voor een blauw violet scherm staat een drietal standaard met lange perspex latten die de toeschouwer een kijkje lijken te gunnen op een fragment van de sterrenhemel. Het duo maakte dit werk als laatste in een serie na een verblijf van een jaar in het Royal Greenwich Observatory, het 0-gradenpunt op de kaart. De indrukken die Wenyon en Gamble in dit kasteel opdeden – telescopen van driehonderd jaar oud naast ultramoderne, een reusachtige oude bibliotheek en contacten met astronomen – leverden in eerste instantie werken op met complexe historische verwijzingen.

Michael Wenyon: „'The Heavens' is een simpel beeld en kwam voor ons als een bevrijding. Het geeft de sterren weer als lichtpunten omgeven door cirkels, Airy's Discs geheten, die je door hoogwaardige telescopen ziet. Wij gebruiken holografie om een idee vorm te geven. Dat hoeft technisch niet zo ingewikkeld te zijn. We zijn dan ook niet zo dol op het futuristische waas dat rond dit medium hangt.”

Voorheen maakten Wenyon en Gamble 'schilderingen' met holografie. Met deze eerste installatie gaan ze meer de kant op van sculptuur. De installatie van Michel Aubry uit Frankrijk bestaat uit rieten pijpen op een tafel die een geometrische figuur vormen. De pijpen zijn onderdeel van de launeddas, een blaasinstrument uit Sardinië, opgebouwd uit een pijp voor de bourdon (de grondtoon) en twee waar melodieën op gespeeld worden.

Er zijn twintig verschillende combinaties mogelijk die elk een eigen naam hebben en bij bepaalde muziekstukken horen. Deze zogeheten 'sonates' zijn polyfone melodieën, door de musici gespeeld met een circulaire ademhalings-techniek. Daarbij ademen ze in door de neus en gebruiken ze hun mond als luchtreservoir. Er zijn op Sardinië nog maar een paar musici die zo bedreven zijn in het spelen van de launeddas, dat ze zich 'meester' mogen noemen. Het in-

● Schilderij van Ahn Sung-Keun.

strument maken ze zelf. De lengte van de rieten die ze snijden bepaalt de toonhoogte. Op basis van de grondtoon zijn de twintig combinaties te verdelen in vier systemen. Het zijn deze elementen die de vorm van Aubry's werk bepalen.

De Koreaanse Ahn Sung-Keun maakt met Chinese inkt schilderijen op muziekpapier. De manier waarop ze dit doet heeft veel weg van Oostaziatische calligrafie, waarbij kunstenaars de letters in één beweging goed op het papier moeten zien te krijgen. Ahn werkte veel samen met Christophe Charles, die contactmicrofoons aan

de vellen bevestigt. Deze pikken het geluid op dat ontstaat wanneer ze de inkt opbrengt.

In hun gezamenlijke installaties zijn pick-ups verbonden aan een van de series van Ahn, een doek van haar hand, en aangebracht onder een aantal stenen. Door deze aan te raken moet het publiek de werken tot klinken brengen. Dit veroorzaakt percussieve geluiden over een permanente basisklank die overal te horen is, en aan het aanwezige een bijzondere lading geeft waardoor het geheel een sterke samenhang krijgt. De tentoonstelling is te zien tot en met zondag 18 maart.